

Sygn. akt VIII GC 1794/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 r.

w B. na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 617,14 zł (dwa tysiące sześćset siedemnaście złotych 14/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 460,28 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt złotych 28/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 232,72 zł (dwieście trzydzieści dwa złote 72/100) tytułem nadpłaconej zaliczki;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 56,00 zł (pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej kwoty 1.501.00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że poszkodowana W. K. w dniu 1 czerwca 2012 roku uszkodziła w wyniku kolizji drogowej pojazd marki A. o nr rej. (...). Powód podał, że poszkodowana zgłosiła za jego pośrednictwem szkodę u pozwanego. Powód wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił kwotę 2.371,19 zł. Podał, że nabył wierzytelność od poszkodowanej na podstawie umowy cesji, a odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu zostało zaniżone o co najmniej 1.501,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że w dniu 1 czerwca 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. o nr rej. (...) należący do W. K.. Sprawca kolizji legitymował się ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Pozwany podał, że w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego dokonał kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanej oraz sporządził operat szkody komunikacyjnej, na podstawie którego wydał decyzję, ustalając wartość odszkodowania jej należnego na kwotę 2.371,19 zł. Pozwany wskazał, że w jego ocenie postępowanie likwidacyjne przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy i wyczerpujący, co z kolei daje tezę, że kwota przyznanego i wypłaconego świadczenia odpowiada rozmiarom doznanej szkody majątkowej, a tym samym stanowi pełną i kompleksową rekompensatę z tytułu uszkodzeń pojazdu mechanicznego poszkodowanej.

W związku z wyceną przez biegłego kosztów niezbędnej naprawy uszkodzonego pojazdu w piśmie procesowym z dnia 19 maja 2015 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 1.116,14 zł żądając zasądzenia łącznie kwoty 2.617,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 11 czerwca 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w zakresie objętym rozszerzonym powództwem.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 czerwca 2012 r. stanowiący własność W. K. pojazd marki A. o numer rejestracyjny (...) został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

okoliczności bezsporne.

Poszkodowana zgłosił szkodę pozwanemu.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: zawiadomienie o szkodzi z ubezpieczenia OC- akta szkody.

Pozwany po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu i po wyliczeniu kosztów naprawy wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2.371,19 zł.

Dowód: decyzja – k. 9 akt, pismo z dnia 14.07.2014 r., k. 10 akt, kosztorys k. 11 akt.

Pismem z dnia 15 czerwca 2014 r. powód działając w imieniu poszkodowanej wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania w łącznej kwocie 5.474,47 zł.

Dowód: wezwane do wypłaty odszkodowania - k. 12. akt.

W dniu 9 września 2014 r. powód nabył wierzytelność przysługującą W. K. od pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody komunikacyjnej.

Dowód: umowa cesji wierzytelności - k. 8 akt.

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 1 czerwca 2012 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnym przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta w nieautoryzowanej stacji obsługi lub warsztacie naprawczym, według średnich rynkowych stawek roboczogodzin na lokalnym rynku z daty szkody wynoszą 4.988,33 zł brutto. Naprawa pojazdu marki A. model A6 o nr rej. (...) przywracająca stan pojazdu sprzed szkody w sposób zgodny z technologią producenta pojazdu oraz przywracająca sprawność techniczną i walory estetyczne mogła zostać wykonana tylko przy użyciu części oryginalnych.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego J. M. z dnia 28 kwietnia 2015 r. wraz z kalkulacją naprawy - k. 52-64 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego J. M..

Dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności, a Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd w całości zaaprobował opinie sporządzone przez biegłego sądowego J. M.. Opinia pisemna z dnia 28 kwietnia 2015 r. sporządzona została w sposób rzetelny i pełny. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł szczegółowymi wyliczeniami w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy jak i w aktach szkody oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Biegły dokonał obliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta, z zastosowaniem średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach z branży motoryzacyjnej na lokalnym rynku.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż Sąd na rozprawie w dniu 24 września 2015 roku nie dopuścił tymczasowo do udziału w sprawie aplikanta adwokackiego K. K., który nie legitymował się upoważnieniem do działania w imieniu pozwanego. Zgodnie z art. 97 § 1 k.p.c. po wniesieniu pozwu sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności procesowej osobę niemogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa. Zarządzenie to sąd może uzależnić od zabezpieczenia kosztów. W przepisie powyższym mowa wyraźnie, iż Sąd może, a nie musi dopuścić do udziału w sprawie osoby niemającej pełnomocnictwa. Należy przy tym zaznaczyć, iż aplikant nie będzie mógł nigdy przedstawić pełnomocnictwa, gdyż w procesie cywilnym legitymuje się wyłącznie upoważnieniem do zastępowania profesjonalnego pełnomocnika. Nadto pełnomocnik pozwanego był należycie zawiadomiony o rozprawie w dniu 24 września 2015 roku już w dniu 16 lipca 2015 roku i miał dostateczny czas, aby nadesłać do sądu stosowne upoważnienie bądź stawić się na rozprawie. Przy tym otrzymał wszystkie pisma, opinie, do których się odniósł. Działanie na „ostatnią chwilę” i tym samym zaskakiwanie Sądu, który jest zobowiązany sprawnie i szybko przeprowadzić postępowanie nie było podstawą do tymczasowego dopuszczenia do udziału w sprawie aplikanta i odraczania w tym celu wydania wyroku.

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 września 2014 r., wszedł w ogół praw poszkodowanej W. K. związanych ze szkodą powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2012 r. w pojeździe marki A. (...) o numer rejestracyjny (...), zgodnie z art. 509 § 2 k.p.c. Pozwany nie kwestionował skuteczności zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany uznał, bowiem roszczenie co do zasady, jak i w wysokości do wypłaconej kwoty 2.371,19 zł.

Sporna w sprawie była kwestia wypłaty powodowi odszkodowania za naprawę pojazdu ponad kwotę odszkodowania przyznanego poszkodowanemu przez pozwanego.

Na mocy art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl natomiast art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odnosząc powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczoną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do poszkodowanej uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku, mając na uwadze umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 9 września 2014 r. przez W. K., wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W świetle przeprowadzonej opinii biegłego sądowego J. M. z dnia 28 kwietnia 2015 r. nie ulega wątpliwości, że wypłacone dotychczas poszkodowanej przez pozwanego odszkodowanie nie stanowi pełnego naprawienia szkody. Biegły sądowy wskazał, że koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 1 czerwca 2012 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnym i przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych wynosi 4.988,33 zł brutto. Biegły wskazał ponadto, iż nowa wersja systemu A. nie ma możliwości wykonania przeliczenia kosztów naprawy z bazy archiwalnej cen alternatywnych z daty powstania szkody. Biegły podał, iż w przedmiotowym przypadku dla uszkodzonego pojazdu na dzień sporządzenia opinii nie było dostępnych części zamiennych alternatywnych. Biegły podał, iż dokumentacja szkody sporządzona przez (...) S.A. nie zawiera informacji, aby pojazd przed zdarzeniem miał zamontowane nieoryginalne części zamienne. Ponadto biegły stwierdził, iż naprawa pojazdu przywracająca stan pojazdu sprzed szkody w sposób zgodny z technologią producenta pojazdu oraz przywracająca sprawność techniczną i walory estetyczne mogła zostać wykonana tylko przy użyciu części oryginalnych.

Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrost wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis powyższy statuuje zasadę kontrydiktoryjności. Reguła ta wyraża się w tym, że postępowanie cywilne jest sporem toczącym się między równouprawnionymi podmiotami. W ramach tego sporu strony obowiązane są przedstawiać twierdzenia, składać wyjaśnienia oraz zgłaszać wnioski dowodowe.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów.

Pozwany nie wykazał, aby naprawa pojazdu marki A (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych i przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na lokalnym rynku doprowadziła do ewentualnego wzrostu wartości tego pojazdu.

Wobec tego Sąd, uwzględniając opinię biegłego sądowego J. M., wcześniej wypłacone poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2.371,19 zł oraz rozszerzenie przez powoda powództwa, w pkt I wyroku na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.617.14 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, a zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych-Dz. U. 2013.392 j.t.). Pozwany nie kwestionował daty zgłoszenia szkody wskazanej przez powoda, a zatem odsetki Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 600,00 zł stanowiącą wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 76,00 zł stanowiąca opłatę od pozwu oraz kwota 767,28 zł stanowiąca pobraną zaliczkę na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Sąd zasądził, zatem od pozwanego na rzecz powoda, kwotę 1.460,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nadto w pkt III wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.) nakazano zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 232,72 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

W pkt IV wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. nakazano pobrać od pozwanego, który przegrał niniejszą sprawę, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 56,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa.

SSR Sylwia Roszak